

Коли у людини з'являється мрія і вона докладає зусиль для її здійснення, то ця мрія обов'язково стане реальністю. Так вважає помічник машиніста дизель-поїзда моторвагонного депо Тернопіль Володимир Ронський, який за півтора роки зумів самостійно скласти трактор.

– Володимире, коли у вас з'явився інтерес до техніки?

– Все почалося ще у дитинстві. Мама працювала секретарем у Бортниківській сільській раді й завжди брала мене зі собою на роботу. Мені було нудно сидіти в кабінеті, і я йшов у котельню, яка знаходилася в підвалі сільської ради. Там було цікаво: робітники показували мені різні запчастини, вузли і пояснювали принцип їхньої дії. Згодом, підірши, я заходив у

статей та схем. Одного разу ми з Романом провели між нашими будинками телефонну лінію – це був досить примітивний телефон, але говорити по ньому можна було у визначений час за домовленістю, бо він не мав дзвінка.

У 5 класі на день народження я отримав від дядька Михайла книжку "Юний радіолюбитель" і поринув у неї з головою. Таким чином дядько підігрів мій інтерес до техніки.

колоді, а спереду – на ремонтній опорі. Мотор був відкритий, блок накритий пакетом. Усі деталі – вкриті іржею. Я декілька разів його оглянув, визначив, як усе можна замінити, де взяти необхідні деталі. Зрештою, цей трактор я купив, перевозили ми його на мое подвір'я разом із Богданом. Він же допомагав мені шукати потрібні запчастини, давав слушні поради.

– Хто ще вам допомагав?

– Мені дуже допоміг брат Іван, і не лише фізично, але й морально. Були моменти, коли я не міг знайти якихось деталей, тоді виникало бажання покинути цю справу. Проте Іван завжди знаходив потрібні слова, щоб я не падав духом. Він допоміг мені із найважчою

вперше почули як працює двигун, то біля гаражу вже стояли сусіди. Перший раз я поїхав трактором у

тор на металобрухт. Усі причини поломки я знайшов, відрегулював двигун, решту вузлів і переконав-

Втілена мрія Володимира Ронського

тракторну бригаду, де мені розповіли про призначення багатьох деталей.

Друг Роман теж цікавився технікою. Разом ми розбирали і збирали стару апаратуру. Це був цікавий період мого життя. Мій дядько мав свою міні-майстерню. Ми з Романом туди часто навідувалися – передивлялися всі інструменти, запчастини. Дядько Михайло найперший помітив, що я на свій вік непоганий майстер.

У молодших класах я почав цікавитися електронікою. І знову ж таки у цьому мене заохочував дядько. Він давав нам із Романом читати журнал "Юний технік" – там друкувалося багато цікавих

– Коли виникла ідея скласти трактор?

– Все почалося з того, що сусід Богдан купив трактор. Коли він почав приводити його до ладу, я багато в чому допомагав, приносив зі своєї колекції запчастини. Тоді й з'явилося бажання самому скласти собі трактор. Я перечитав багато оголошень, об'їздив багато сіл. Однак жодні пропозиції мене не влаштовували, тому що усюди продавали трактори, які були на ходу. Невдовзі я побачив саме те, що шукав. Це був трактор 1992 року випуску, повністю розкомплектований. Залишився у ньому тільки задній міст, який стояв на диску з однієї сторони, з іншої – на

чорною роботою: усе чистив, промивав. Я ж займався механічною працею, думав що й до чого прилаштувати. Склали ми трактор поміж основною роботою, та й тоді ще обоє вчилися: Іван у школі, а я в технікумі. Згодом я вступив у Харківську державну академію залізничного транспорту. Коли їздив на сесію до Харкова, то чимало потрібних деталей придбав на Харківському автомобільному ринку.

На завершальній стадії процесу нас чекало ще одне випробування: не працював пусковий двигун. Проблема була в магнето, воно виявилось бракованим. Коли цю проблему ми вирішили і

село, дуже хвилювався, але був дуже гордий за себе і брата. Це було влітку 2009 року.

– Що ще допомогло вам у складанні трактора?

– Читав журнал "Посібник з ремонту й експлуатації тракторів", різноманітну спеціалізовану літературу. Там досить цікаво все розписано. Допомогла у роботі і моя технічна освіта.

– А розкажіть чому вас спочатку відмовляли від роботи саме із цим трактором?

– Трактористи, які раніше працювали на цьому тракторі, напівжартома казали мені, що він, мабуть, проклятий, бо весь час ламався, і радили мені здати трак-

ся, що ніякої магії там не було. Найголовніша магія для будь-якої техніки – це любов до агрегата і вчасна профілактика.

– І як почуваетесь ваш трактор зараз?

– Нормально. Трактор допомагає і нашій сім'ї, і сусідам, якщо потрібно.

– Чи маєте якісь цікаві плани на майбутнє?

– Хочу придбати маленький токарний станок, який мені дуже потрібен, адже в подальших планах – скласти ще один трактор.

Спілкувалася Юлія ВАСИЛИНА, студентка факультету журналістики ЛНУ ім. І. Франка

У колекції – понад 1000 моделей техніки

По-справжньому талановита людина ніколи не хизується своїм обдаруванням, добре слово завжди скажуть люди. Так вважає 25-річний Олександр Гусар, у якого дуже цікаве хобі – він виготовляє вироби з пластиліну.

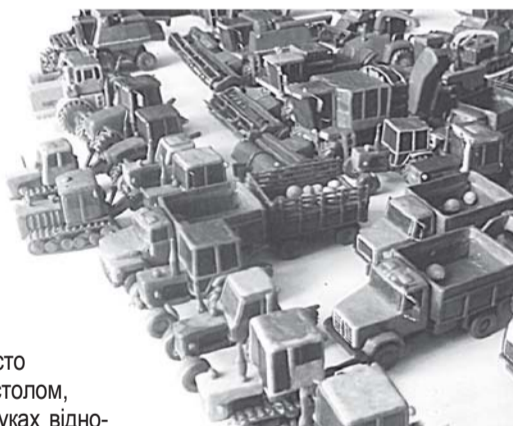
Олександр народився і виріс у Королево. Як і годиться в селі, батьки багато працювали і дітей до роботи привчали. А вечорами, особливо довгими зимовими, батько, який працював на залізниці, сідав за улюблене заняття – виготовлення макетів тепловозів, вагонів, всієї залізничної техніки з пластиліну. Цікава справа дуже сподобалась Олександру, котрий уважно спостерігав за батьковою роботою. Ще змалечку хлопець зацікавився технікою, адже мешкали вони у хаті на околиці села, а неподалік на полі працювали різні сільськогосподарські агрегати. Малий Олександр часто бігав туди і просив трактористів, водіїв та комбайнерів, щоб його покатали.

Допитливого підлітка цікавило все – від гвинтика до двигуна. Він розпитував: що і як саме працює? Якось увечері Олександр завершив виготовлення моделі свого першого комбайна, який перевершив усі роботи батька, адже був, як справжній, тільки у зменшеному

вигляді. З того часу Олександр вдень бігав у поле і придивлявся до техніки, а потім міг до півночі просидіти за виготовленням їхніх копій з пластиліну. Як розповів батько, син багато часу віддавав улюбленому заняттю і часто навіть засинав за столом, тож доводилось на руках відносити його до ліжка. Його цікавила будь-яка техніка. Як тільки щось нове побачить, одразу відтворить із пластиліну. На допомогу йому передплачували журнали, у яких були статті про нові марки вітчизняної і закордонної техніки.

"Мені навіть у сні нові ідеї приходили. Я мріяв виготовити моделі всієї сільськогосподарської техніки, яка є в світі", – розповів Олександр. Йому це майже вдалося, адже у своїй колекції має понад 1000 моделей. Тут є комбайни різних марок, сівалки, трактори, вантажні автомобілі, які навіть у деталях не відрізняються від оригіналів. Він знає про техніку дуже багато, тому й професію обрав недалеко від хобі – працює водієм потужного КРАЗа.

У своєму гаражі хлопець має

першу марку "Жигулів" – так звану "копійку", якій вже 41 рік, але виглядає автомобіль так, ніби тільки-що зійшов із конвеєра. Є тут і два мотоцикли – з вигляду, як нові. "Хтось може подумати, що цю техніку я лише для огляду тримаю, – каже Олександр. – На своєму транспорті я побував у Києві, Сумах, у Криму, і впевнений, що він мене не підведе. Дуже люблю свою техніку, щодня розмовляю з ними, мов із живими істотами, жартома питаю, чи щось "не болить". Впевнений, якби мені довірили космічний корабель чи підводний човен, вони б у мене теж працювали справно і чітко, як годинник".

Іван КОЗАК, смт Королево. На фото: невеличка частина колекції Олександра Гусара

Творчі здобутки Тетяни Корнійчук

Поетичну творчість працівниці Ківерцівської дистанції захисних лісонасаджень Тетяни Корнійчук залізничники неодноразово читали на сторінках "Львівського залізничника". Зараз Тетяна Улянівна на заслуженому відпочинку, але й далі пише вірші.

Залізничниця є автором трьох поетичних збірок – "Передзвін Полісся", "Пелюстки анемони", "Калинові корали". Шістнадцятого серпня цього року, якраз у день її народження, вийшла у світ четверта збірка поетичних творів Тетяни Корнійчук під назвою "Нев'янучий цвіт".

Уродженка Полісся, Тетяна Корнійчук із 1981 року мешкає у Сарнах. Свої думки, мрії, побажання завжди відтворювала у поетичній формі. Поезії Тетяни Корнійчук – позитивні, легкі у сприйнятті, вселяють надію та сподівання, якраще...

**Заради чистого кохання,
Заради світлої любові
Зітру з душі сумні зітхання
І зорі засвічу ранкові...
Заради зливи весняної,
І вмитого росою цвіту,
Заради казки неземної
Іду з надією по світу.**

Це рядки з поетичного твору "Іду з надією по світу" з третьої збірки "Калинові корали".

Поезія Тетяни Корнійчук – напручуд мелодійна. Чимало віршів Тетяни Корнійчук поклав на музику

композитор Віктор Торчик, ці пісні неодноразово посідали призові місця на різних конкурсах.

Тепер, коли Тетяна Улянівна не поспішає на роботу, вона часто пригадує щасливі миті, пов'язані із творчими здобутками. Має Тетяна Корнійчук грамоти від міської ради, райдержадміністрації Сарн, газети "Сарненські новини" і безліч незабутніх вражень від творчих зустрічей...

– Я була щаслива, коли читала свої вірші у Рівненському ляльковому театрі на День залізничника, – пригадує Тетяна Улянівна. – Тодішній начальник Рівненської дирекції залізничних перевезень Ярослав Коник вручив мені розкішний букет білих троянд...

Найбільшим здобутком у житті Тетяна Корнійчук вважає трьох синів-орлів та трьох онуків. Двоє синів стали залізничниками – Ярослав – черговий Сарненської дільниці електропостачання, Іван – начальник станції Малинськ. Радують серце Тетяни Улянівни троє внуків – 11-річна Юля, 5-річний Ромчик та Ганнуся, якій минуло два місяці.

Окрім поезії, Тетяна Улянівна захоплюється квітами. Біля її дому їх завжди багато. Поезії Тетяни Корнійчук завжди приємно читати, адже вони написані жінкою, яка обожнює квіти і любить життя у всіх його барвах...

Оксана ПОДОЛЬСЬКА